

Videti tisto, česar nikoli nismo opazili

Povzdigni oči naokrog in poglej ... Tedaj boš videla in žarela, srce ti bo drhtelo in se širilo (Izaija 60, 4a, 5)

V naši družini jaslice postavljamo postopoma. Prvo nedeljo v adventu postavimo hlevček, zgrajen iz starega lesa, ki je nekoč spadal k naši lopi. Potem v nekaj dneh postavimo živali, nato še Marijo in Jožefa. Otroci so nestrpni, ker Jezušček pride šele 24. decembra in z njim zvezda, angel, pastirji in ovce. Na božični dan, potem ko v tradicionalnem kresu sežgemo papir, v katerega so bila zavita darila, trije kralji krenejo na pot izza kavča proti jaslicam, dokler ne prispejo do Deteca.

Večji otroci se igrajo z jaslječnimi figurami in zgodilo se je že, da smo našli angela na luči ali pastirja v zaboju za drva. Pred leti smo se na praznik Gospodovega razglasenja zbudili in opazili, da smo brez hlevčka, čeprav so figure vse na mestu. Kasneje se je izkazalo, da si je hlev eden izmed fantov sposodil za svoje lego figurice. A brez hlevčka so bile figure bolj vidne, njihovi mali pobarvani obrazi svetlejši in njihova lepota očitnejša.

Pred dvajsetimi leti smo prenavljali župnijsko cerkev, zato smo imeli devet mesecev bogoslužje v kleti. Morali smo se navaditi na nov urnik maš, nov sedežni red in nove obraze – ali stare obraze, ki jih nismo nikoli opazili. V teh devetih mesecih so se spletla nova prijateljstva. Ko nekdo podre tvoj svet, lahko vidiš samo tisto, kar si izgubil, če pa dovoliš, boš videl tisto, česar nisi nikoli opazil. Morda bo tisto, zaradi česar bomo »videli in žareli« in bo naše srce »drhtelo«.

V zgodbi se to zgodi pastirjem in modrim. To se zgodi Mariji, ko sprejme besede o svojem otročku in jih shrani v svojem srcu. To se zgodi Jožefu, ko zaupa svojim sanjam in svojemu Bogu.

Ne zgodi pa se Herodu. So taki – in nekateri med njimi so zelo vplivni – ki ne bodo videli. Modri in nedolžni ljudje ter svete družine živijo tudi v našem času, so pa tudi Herodi, ki uničujejo; ki

bodo, da bi rešili sebe, uničili vse in vsakogar na svoji poti, kar bo na koncu koncev uničilo tudi njih same.

Morda obstaja dober način, da vidimo preko svojih hlevčkov. Morda je dobro, da kaj premaknemo ali vržemo stran, da bolj jasno vidimo tisto, kar je res pomembno. Morda je dobro, da se osredotočimo na obraze najdražjih, ki jih iskreno ljubimo, in tistih, ki so nam postavljeni na pot, da jih imamo radi, čeprav morda nismo sami izbrali. Morda je dobro, da prenehamo sodelovati pri načrtih Herodov samo zato, ker hočemo ohraniti varne stene hlevčka, ki nas obdajajo.

Danes je v naši družini mali božič. Imamo zadnje veliko skupno kosilu, zadnje darilo za vsakega otroka, zadnjič prepevamo božične pesmi in prižgemo lučke na dreveščku. V prihajajočem tednu bomo lučke pogasili in jih pospravili skupaj z ostalimi božičnimi okraski in CD-ji, filmi, knjigami. Od nas je odvisno, če bomo božič obdržali v srcu in še naprej videli, kar nam je ljubo. Mi smo tisti, ki lahko živimo hvaležnost in pomagamo tudi svojim otrokom, da se tega naučijo. Kajti le s hvaležnostjo v srcu vidim milosti, ki so mi podarjene. Če je srce nehvaležno, so oči zaslepljene in lahko postanem mali Herod v svojem malem svetu. Bog se me usmili!

avtor: P. B. Shortal

prevod: P. Grimani

<http://celebrationpublications.org>